

Една звездна седмица от моя ЖИВОТ

В началото на 2007г. бях подала документи за участие в европейската младежка среща на хора, които заекват в град Ниймехен, но не вярвах, че ще ме одобрят, тъй като не отговарям на условието за възрастта. През м. май, когато получих писмо от “Европейската лига на асоциациите на хора, които заекват” (ELSA), че ще участвам, три дни не можех да повярвам, че това е истина.

Дълго подготвих различните формуляри, вълнувах се за билети, застраховки и какво ли още не, докато дойде 15 юли – датата на заминаване. Виртуално се бяхме запознали с другите българи (одобрени участници в срещата) - Ивелин Шапков от Бургас и Константин Караиванов от Добрич, а Ирина Папанчева щеше да бъде моя попечител.

Тръгвах с огромни притеснения, че съм най-малката от групата, никога не съм излизала в чужбина, не съм летяла със самолет и ... постоянно подтискащите ме въпроси какви ли още неща ще ми се случат за първи път?

Знаех, че винаги мога да разчитам на Ирина, но и тя си имаше ангажименти за срещата, които аз по никакъв начин не биваше да провалям.

Добре че и двете момчета бяха много добре настроени към мен и никъде не ме изоставиха.

Видях новото летище на София, което наистина има европейски вид и потеглихме със самолет от София за Амстердам с българските авиолинии. Красиви стюардеси, ред и инструкции – не е както на земята, тук си има “железни правила на играта”.

Прелетяхме над цяла Европа, но освен облаците нищо не видяхме в звездната шир. Гледах нетърпеливо часовника си и в един момент пред мен се откри чудна гледка – зелени полета и сред тях вятърни мелници – явно това е Холандия и вече ще се приземяваме. Гледах и за другия Холандски символ - полетата с лалета, защото бях виждала красиви снимки, но явно сезонът им на цъфтежа не беше този.

Ето го и летището на Амстердам – космополитно по размери, чисто, подредено, всеки бърза за някъде с багаж, с хиляди светлинни табла и указващи табели, движат се ескалатори нагоре-надолу. Разбрах, че щом не съм сама не е страшно, просто следвам групата. Прибрахме си багажа в някакви сейфове и тръгнахме, за да направим малка опознавателна разходка в близкия район. Изненада ни холандският дъжд, който ни намокри целите и провали намеренията ни. Отидохме на жп гарата и взехме влак до Ниймехен, с който пътувахме около 2 часа. От там с автобус до Гросбек – мястото на срещата.

В късния следобед се озовахме в едно райско кътче - красиви къщи в огромен парк с окосени тревни поляни, дървета и храсти наоколо. Всичко идеално поддържано и зелено, много зелено. А като гарнитура на това тук-там пробягва по някой заек. Очите и душата ти се отпускат след суматохата по гари и летища, просто друг, много по-различен свят. Районът ми се стори недосегаем от никого, сякаш ни събират точно там, за да ни оставят да заекваме на воля, без никой да ни безпокои.

Влязохме в една от къщите, където беше впечатляващо чисто, подредено и много уютно. Посрещнаха ни организаторите на срещата - Анита от Швеция, Едуин и Джина от Англия. Запознахме се, раздадоха ни листи с имената, които трябваше да залепим на вратите на стаите, в които ни настаниха. Получихме материали с програмата за следващите 6 дни.

Имаше вече пристигнали, други се очакваха, аз се стъписах и затрудних, че трябваше да запомня толкова много чужди имена наведнъж. Бяхме като едно голямо семейство от около 40 човека, всеки различен по своему, носещ някои от националните белези на страната си. Един светъл, рус, синеок, друг мургав и по-дебел, с очила, с други дефекти, но всички млади и красиви, заредени с един и същ заряд и с усмивки. Само фактът, че всички ще заекваме ни беше сплотил още преди да се видим.

Оказа се, че в къщата освен кетъринга вечер, сутрин и обед ще се храним както у дома си - всеки може да си взема от хладилника каквото и колкото иска. Но ако у нас мама може да остави всичко хубаво за ядене за мен, тук трябва аз да съм като нея – да мисля за другите. Можехме да си купуваме

допълнително напитки на символични цени, просто нищо не ни липсваше.

На първата вечеря научих, че холандците правят основното си ядене (супа, ядене и десерт) вечер, а не както ние – на обяд. На масата общувахме много добре, с веселби и настроение. Още в началото ни стана ясно, че и тук, в кухнята, както ще има волности, ще има и ред – определени бяха дежурства по четворки за обслужване с прибори и посуда, за зареждане на миялните машини, но това определено никак не ни натовари.

След вечеря се събрахме в едно от помещенията и започнахме официално запознаване помежду си. На картата на Европа всеки трябваше постави лепенка върху града, в който живее. Аз разказах за Русе и раздадох рекламни брошури за родния си град.

Веднага на следващия ден след закуската започна работа. Бяхме разделени на две групи и на още 2 подгрупи, за да работим по-лесно.

Мотото на срещата беше „Изправи се, говори – популяризиране на човешките права и на политиката за хора с увреждания сред младежите, които заекват”. Идеята беше всеки да се освободи от напрежението и да бъде себе си – без официалности и протокол, ей така просто и естествено, все едно че си сред най-най близките си хора и с тях можеш да правиш всичко.

Ирина първа представи презентацията си на тема “Достойнството на човек, който заеква”, където разказа за себе си, за многото перипетии, през които е преминала, за да стигне до успехите си на всестранно развита личност. Раздаде ни и брошури за работата си в Софийската община.

Последваха занимания за дишане, за изразяване на чувства и емоции, ръководени от Лулу – английска актриса и Джан Андерсен от английската асоциация на заекващите.

В следващите дни се изреждаха занятия от лекции, обсъждания, театър, свързани директно, или индиректно със заекването. Оставаше време и за разговори, танци, игри, ядене и пиене. Имахме различни поставени задачи, които трябваше да изпълним в подгрупите. Една от тях беше да направим проект за създаване на нова организация, която трябва да убеди ELSA да я

спонсорира. В групата (за късмет бяхме заедно с Ивелин) дълго обсъждахме как да направим нещата оригинално. Кръстихме организацията си “Don’t worry, be happy“ в държавата “Blockland”. Първо се бяхме опитали държавата ни да бъде с име, съдържащо букви от имената на държавите на участниците в групата, но не беше благозвучно и се отказахме. Решихме, че първите, които биха ни спонсорирали са други заекващи хора, между които има много известни личности и тъй като повечето от тях вече са починали, си търсим други спонсори. Открихме най-подходящ в лицето на ELSA. Подготвихме плакати във вид на страници (линкове) от сайт за нашата организация. Те включваха рубриките: “За нас”, “Цели”, “Какво харесват и какво не заекващите хора” и “Човешки права”. Латвийката Аурелия от групата ни отиде на разходка в някакъв парк, за да направи интервю със случайни минавачи на темата заекване, което е заснела с камера. И се оказа, че точно този филм ни изведе веднага с едни гърди напред пред другите отбори. Аз подготвих гривни за всички от групата, на които написах “Stand up! Speak up!”. Подготвихме и брошура, представяща какво отличава заекващите от другите, описахме какви пари искаме и на какви адреси да се изпратят.

В крайна сметка нашият проект спечели голямата награда – бутилка шампанско. Но най-специалното за нас беше, че ни я връчи Ирина.

Впечатляващи в представянето на другите проекти бяха интересен танц и театър.

Вечерите минаваха весело - с музика и бира, с вълнуващи разговори на различни теми. В една от вечерите представихме своите театрални възможности, като се почувствахме истински звезди. Веднъж пък Джина ни задаваше различни въпроси, на които всеки трябваше да отговаря искрено. Получи се вечер с много весело настроение. Виждаш, че веки има свой талант и чар, дори заекването на някои хора е толкова симпатично, че не те натоварва, а само те кара да симпатизираш, защото е леко и с усмивка.

Най-симпатичен от групата беше холандеца Ричард. Това момче беше като робот, който прави всичко безотказно и перфектно. С много умения и знания, непрекъснато търчи и

върши нещо за някого – от снабдител до компютърджия – просто всичко му лепне!

В сряда, когато беше свободния ден, се разходихме из Ниймехен. Движихме се през огромен парк, после по главната градска улица с типичните им къщи с островърхи кули. Влязохме в католическата църква. По улиците имаше много пеещи и свирещи групи. Вечерта гледахме невероятно красива заря, продължила около 30 минути.

Последната вечер ни пуснаха филмчета за заекването, правени на предишната такава среща. Всички се заливаха от смях. Имаше подготвено и караоке. На него повечето хора си пробваха певческите способности, но при мен не се получи. Всеки изказа мнението си за срещата, аз раздадох на всички визитната си картичка.

Много се надявах през цялото време, че ще можем да разкажем за България, дори ще ни посветят цяла вечер, но уви! Там има твърда програма, която трябва да се спазва – волните изпълнения не са позволени. А така ми се искаше да си покажа филмите за Русе, за българския фолклор, да пусна някои от вечните български песни, да разкажа за моето училище...

Дойде събота сутрин и за всички ни настъпи най-тъжния момент – на раздялата. Всички бяхме със сълзи в очите и си обещахме да поддържаме контакт чрез Интернет.

На връщане пътувахме отново с влака до Амстердам и там наехме квартира “В and В”. Имаше време за по-голяма разходка. Пък и времето вече беше на наша страна. Пресякохме няколко пъти канала с лодка и стигнахме до паметника на Рембранд. Видяхме прословутите за този град магазини за дрога и улиците с проститутките. Всичко живо се движи с велосипеди, дори полицаите. Светофарите издават звуци на зелената светлина, срещат се много чужденци. Вечерта отидохме в клуб за танго, където Ирина искаше да танцува. Впечатлиха ме специалните и обувки и облекло. На връщане по пътя се заблудихме и обиколихме 3 пъти квартала, докато намерим квартирата си.

В неделя без малко да изпуснем самолета, чекираха ни последни багажа и литнахме обратно за България.

На летището в София беше последната тежка за мен раздяла. Снимахме се четиримата българи, сбогувахме се и ...

всеки по своя път. С Константин пътувахме до автогарата, за да хванем автобуси за родните си места. В автобуса отново тайничко си поплаках от мъка, че преживяното никога не може да се повтори.

Като цяло срещата много ми помогна и впечатли. Видях как никой от заекващите не страда от дефекта си, а по-скоро това му носи ефект. Тя ми даде сили да повярвам в себе си и да не бъда толкова срамежлива, както досега! Освободих голяма част от напрежението си, натрупах макар и за кратко време много житейски опит, особено за това как трябва да се контактува с непознати. Упражних сериозно английския си, доста по-различен от това, на което ни учат в училище и най-ценното – имам много нови приятели от цяла Европа, с които надявам се ще продължа да поддържам контакти.

Иска ми се наесен да отида на семинара на Сдружението за инициативи по заекването на «Щъркелово гнездо», да контактувам и с други заекващи българи, да стана по-активна в работата на СИЗ, но за съжаление месечните срещи са винаги в София, а Русе е много далеко. След 2 години отново ще кандидатствам за участие в следващата младежка среща, организирана от ELSA.

Благодарна съм на Управителния съвет на СИЗ, че ми даде шанса от 15 до 22 юли 2007 год. да изживея тази звездна седмица от моя живот!

24.07.2007г.

Ванина Христова Грозева
Английска гимназия
“Гео Милев”, 11г клас,
гр. Русе